

П. О. Кириленко

Донецька обласна державна адміністрація, м. Київ, Україна

ДОБРОЧЕСНІСТЬ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ: ВІД ІДЕАЛУ ДО ІНСТРУМЕНТУ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

Проаналізовано доброчесність як багатокомпонентне явище, різні підходи до її розуміння в публічному управлінні, зокрема ідеалістичний, етичний, правовий (нормативний), системний. Запропоновано власний функціональний підхід до визначення доброчесності як інструменту запобігання корупції.

Визначено ключові аспекти доброчесності державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування. Розкрито зміст професійно-морального, транспарентного, правового, звичаєвого аспектів, а також аспектів особистісного вибору, саморозвитку доброчесності посадовців.

Доброчесність як явище розкрито через конфлікт публічного та приватного інтересу в повсякденній професійній діяльності службовців. Охарактеризовано практику управління та пом'якшення наслідків від потенційного чи реального конфлікту інтересів як інструменту доброчесності та запобігання корупції. Визначено сутність публічного інтересу через політичну, етичну та економічну площини взаємодії. Продемонстровано як розуміння визначених компонентів публічного інтересу здатне вплинути на формування культури доброчесності та її розвитку як інструменту запобігання корупції в публічному управлінні.

Ключові слова: публічне управління; державні службовці; посадові особи місцевого самоврядування; доброчесність; корупція; публічний інтерес; приватний інтерес; антикорупційні заходи.

Вступ

Сьогодні важливість формування доброчесної поведінки в різних її аспектах загально визнається, наголошується на її важливості та необхідності для подолання корупції. Різноманітні визначення поняття "доброчесність", наведені в літературі, рамкових документах, матеріалах та практиці різних проектів тощо мають спільну рису – акцент робиться на моральній якості дій органів державної влади та їх посадових осіб. Доброчесність стосується того, як формуються, ухвалюються та впроваджуються державні політики, чи дотримуються належних процесів і процедур, і отже, якими є їх результати, яка успішність реформ. Одночасно доброчесність в публічно-управлінському аспекті є невід'ємною частиною концепції "належного управління" (вона сприяє: підвищенню суспільної довіри; зміцненню правової держави; покращення економічного зростання, соціальної стабільності та надання послуг; ефективності діяльності уряду та органів управління первинної ланки тощо. З іншого боку, в світосприйнятті пересічного громадянина та більшості державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування доброчесність залишається певним ідеалом, взірцем поведінки, а не інструментом реалізації публічних повноважень від імені держави. Це створює певну суперечність у суспільстві і заважає розвиватися соціальному явищу доброчесності як протизвазі соціального явища – корупції.

За умов криз на перший план виходять загальносупільні цінності та механізми, що мають допомогти в подоланні кризи. Так було під час пандемії Covid-19, так само відбувається і за умов війни. Неймовірно стрімко зростає запит на боротьбу з корупцією як у суспільстві, так і з боку міжнародних партнерів, подолання системної корупції є вимогою та умовою вступу України до НАТО та ЄС.

Мета дослідження – спроба визначити доброчесність як практичний інструмент запобігання корупції з правової, етичної та економічної точок зору.

Для досягнення мети потрібно вирішити такі **завдання дослідження**: окреслити внутрішній конфлікт феномену доброчесності в публічному управлінні як протиставлення публічного та приватного інтересу, охарактеризувати юридичний, етичний та економічний аспекти доброчесності посадовців.

Предмет дослідження – суспільне явище доброчесності як інструмент запобігання корупції.

Методи та інформаційна база дослідження. Коли йдеться про дослідження у галузі запобігання корупції, а ти більш явища доброчесності, то основним методом дослідження є проблемний метод та опис вдалих, чи невдалих, практик застосування. Оскільки йдеться про доброчесність у публічно-управлінській площині, то важливим є аналіз вимог законодавства, як регуляційного важеля (у статті ми застосовували контент-ана-

Інформація про авторів:

Кириленко Павло Олександрович, голова Донецької обласної державної адміністрації (начальник обласної військової адміністрації). Email: kirilenko.pav@gmail.com; <https://orcid.org/0009-0001-8651-0815>

Цитування за ДСТУ: Кириленко П. О. Доброчесність в публічному управлінні: від ідеалу до інструменту запобігання корупції. *Ефективність державного управління* : зб. наук. пр. Вип. 1/2(74/75). Львів: НЛТУ України, 2023. С. 31–35.

Citation APA: Kyrylenko P. O. (2023). Integrity in public administration: from an ideal to corruption prevention instrument. *Efficiency of public administration*, 1/2(74/75), 31–35. <https://doi.org/10.36930/507405>

ліз, порівняльний аналіз, індуктивний аналіз), а також методи прогнозування для оцінювання можливих наслідків тих чи інших практик формування доброчесності. Для розкриття сутності явища доброчесності ми також застосувати системний підхід та конфліктологічний підхід (щоб продемонструвати доброчесність як протистояння приватного публічного інтересу в поведінці службовців).

Інформаційною базою дослідження є Закони України [5, 6, 7, 8], рекомендації міжнародних організацій [4]; офіційні відомості та результати аналітичних досліджень ресурсів НАЗК [3]; дослідження науковців щодо питань доброчесності державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування, антикорупційних заходів.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Не можна сказати, що питання розвитку доброчесності у суспільстві чи формування доброчесної поведінки посадовців в сучасній науці публічного управління є зовсім недослідженим. Українські науковці звертаються до цієї проблематики. Так, доброчесність як складову діяльності публічних посадових осіб у контексті боротьби з корупцією, досліджують І. Хомишин [13], Н. Калашник [10], Н. Сорокіна [12], проблеми гарантування публічного інтересу в публічно-управлінській діяльності досліджує В. Галуцько [9], етичні та юридичні виміри досліджують Т. Василевська, Н. Корчак, О. Пархоменко-Куцевіл [11] та інші. Серед досліджень доброчесності в міжнародних виданнях останніх двох років можемо звернути увагу на розробки питань цілісності та прозорості програм доброчесності А. Хукстра, М. Каптейн (2021) [1], змісту та внутрішньої структури системи доброчесності на публічній службі А. Хукстра, Л. Губертс і А. ван Монфорт (2023).

Не зважаючи на певну увагу до питань доброчесності в публічній службі, перелічені дослідження тяжіють або до юридичної оцінки або до питань етики, відповідно підхід, в якому розкривається етичний, правовий та економічний зміст доброчесності як інструменту запобігання корупції поки у в Україні ще слабо розроблений.

Виклад основного матеріалу дослідження з обґрунтуванням одержаних результатів

Як найпоширеніший підхід, доброчесність державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування стосується етичних стандартів і моральних принципів, яких вони дотримуються на своїх посадах під час виконання професійних обов'язків. Уже навіть сформувався певна наукова школа, яка розглядає доброчесність державних службовців як "морально-етичну складову діяльності державного службовця, яка визначає "червоні" кордони його поведінки. Доброчесність у поведінці державного службовця передбачає не тільки відповідальне ставлення до виконання службових чи представницьких повноважень, але і здатність на основі аналізу та самокритичного оцінювання своєї діяльності (беручи до уваги і моральну свідомість) відповідати за її результат, бути відповідальним і обов'язковим у загальножиттєвих і ділових стосунках" [11, с. 81]. Тому доброчесність майже виходить зі сфери державного регулювання та переходить до сфери морального розвитку та виховання. Вона може перетинатися з юридичною сферою у разі виявлення порушень та необхідності здійснення покарання.

Інша наукова школа схильна до нормативного підходу та наголошує на тому, що засади доброчесності мають мати чітку нормативно-правову регламентацію, а ключовим інструментом зміцнення доброчесності в будь-якій державній організації є кодекс етики або кодекс поведінки, апелюючи до того що міжнародні організації і національні уряди різних країн формують кодекси етики для публічної служби, розробляють стандарти доброчесності тощо [13, с.65]. Є науковці, які розширюють зміст явища доброчесності в контексті публічно-управлінських відносин і вважають її багатокомпонентною категорією, до якої відносять, окрім етичних, юридично-поведінкових засад, ще й патріотизм, порядність, відповідальність, гідність і повагу до гідності інших як сутнісні характеристики професійної діяльності державних службовців [12, с.41].

Частково ми погоджуємося з цими позиціями, але наголошуємо саме на багатокомпонентності явища доброчесності і вважаємо, що воно охоплює такі складові як чесність посадовців, прозорість, підзвітність і дотримання етичних кодексів і законів. Підтримка доброчесності державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування має вирішальне значення для сприяння довірі, впевненості та легітимності в державних установах і забезпечення належного функціонування демократичного суспільства. Ключовими аспектами, пов'язаними з доброчесністю посадовців, можна вважати:

- чесність і правдивість (посадовці повинні демонструвати відданість правдивості та чесності у своїх діях, спілкуванні та стосунках з громадськістю, надавати точну та достовірну інформацію, утримуватися від оманливих заяв і прозоро поведінку про свої мотиви та рішення – це є професійно-моральний аспект);
- прозорість і відкритість (мають сприяти прозорості та неупередженості ухвалення рішень, надаючи громадськості інформацію про свою діяльність, рішення та фінанси, зокрема розкриття конфлікту інтересів, фінансових операцій і джерел доходу; відкритість допомагає запобігти корупції та забезпечує підзвітність – це є транспарентний аспект);
- підзвітність і відповідальність (посадовці повинні нести відповідальність за свої дії та рішення, за будь-які помилки або неналежну поведінку та бути готовими зіткнутися з наслідками, коли вони порушують закон або етичні стандарти. Механізми підзвітності, такі як незалежні наглядові органи та законодавча база, допомагають забезпечити відповідальність державних службовців за свої дії – це правовий аспект, сюди віднесено і дотримання етики, оскільки етичні кодекси та стандарти фіксуються нормативними актами, отже, вони належать до правового поля);
- уникнення конфлікту інтересів (посадовці мають уникати конфлікту інтересів, який може поставити під загрозу їхню об'єктивність, неупередженість або здатність служити суспільним інтересам. Вони повинні віддавати перевагу добробуту суспільства над особистою вигодою чи приватними інтересами. Розкриття конфліктів інтересів і управління ними є важливими для збереження довіри громадськості – аспект особистісного вибору);
- захист викривачів (заохочення культури доброчесності також передбачає захист і підтримку осіб, які викривають правопорушення чи корупцію в державному секторі. Закони та механізми захисту викривачів можуть забезпечити гарантії для тих, хто надає інформацію про неправомірну поведінку, а уникнення їх цькування чи засудження в колективі поступово сформує звичку доброчесної поведінки та уникнення практики "захисту своїх" чи "збереження честі мундиру" навіть шляхом покривання злочинця – це соціально-звичасвий аспект);
- постійне вдосконалення (посадовці мають прагнути до постійного вдосконалення, активно шукаючи зворотного зв'язку, навчаючись на помилках і адаптуючи свою практику

для просування вищих стандартів доброчесності. Регулярні програми навчання та розвитку можуть допомогти підвищити етичну обізнаність та професійну поведінку – аспект саморозвитку).

На нашу думку, сприяння доброчесності посадовців вимагає поєднання законодавчої бази, етичних принципів, інституційних систем стримувань і противаг, а також активної участі громадськості. Це безперервний процес, який вимагає відданості як окремих осіб, так і суспільства загалом підтримувати високі стандарти доброчесності в публічному управлінні. Наголосимо, що доброчесна поведінка – це постійний вибір. Вибір на користь публічного інтересу порівняно з приватним (власним) інтересом службовця.

Конфлікт між публічними та приватними інтересами у професійній діяльності посадовця стосується ситуації, коли особисті чи приватні інтереси стикаються або створюють потенційну упередженість щодо його обов'язків та обов'язків державного службовця. Все розмаїття ситуацій передбачити неможливо, отже, неможливо і нормативно врегулювати цей особистісний вибір.

Конфлікт інтересів виникає, коли службовець має особистий, фінансовий або інший інтерес, який може неправомірно вплинути на прийняття ним рішень, суджень або дій під час виконання службових обов'язків. Цей конфлікт може виникнути через фінансові інвестиції, сімейні стосунки, професійні асоціації чи інші зв'язки, які можуть поставити під загрозу їхню незалежність або створити упередженість. Коли йдеться про конфлікт інтересів та упередженість, зазвичай звертають увагу на прийняття позитивного рішення через якусь зацікавленість посадовця приватного характеру, але так саме негативно може впливати на публічне управління і негативне ставлення посадовця до когось, що може призвести до відмови, а як наслідок – держава чи громада втрачають потенційні можливості розвитку. Ми не будемо детально зупинятися на визначенні конфлікту інтересів, оскільки його зміст детально прописаний в законодавстві [5, 6, 7].

Ми б хотіли наголосити на тому, що доброчесність передбачає, що посадовець не замовчує, а говорить про будь-який потенційний чи реальний конфлікт інтересів відповідним органам влади, колегам або наглядовим органам. Прозоре розкриття інформації дає змогу оцінити потенційний вплив конфлікту та сприяє вжиттю відповідних заходів для його управління або пом'якшення.

Управління та пом'якшення наслідків від потенційного чи реального конфлікту інтересів є досить новою для України практикою, до якої нам ще доведеться звикнути та напрацювати власні алгоритми дотримання. Якщо виявлено конфлікт інтересів, посадовці мають вжити належних заходів для його врегулювання або пом'якшення наслідків, наприклад: самоусунення від процесу прийняття рішень, передачу обов'язків іншим особам, звернення за вказівками до комітетів з питань етики або усунення конфлікту інтересів, оприлюднення факту наявності конфлікту інтересів, делегування повноважень тощо. У певних випадках, коли конфлікту інтересів неможливо повністю уникнути або врегулювати, можна запровадити "етичні стіни" або "брандмауери" [4]. Ці механізми відокремлюють осіб або обмежують доступ до конфіденційної інформації, щоб запобігти впливу конфлікту інтересів на процеси

прийняття рішень. Самовідвід або добровільна відмова від участі в окремих справах також може допомогти зберегти об'єктивність.

Але наведене вище є скоріше зовнішньою формою, поведінковою реакцією на конфлікт інтересів. А як його виявити? Для цього необхідно чітко усвідомлювати що таке публічний інтерес. У публічному управлінні є низка досліджень, які визначають зміст публічного інтересу [9]. Тому ми тільки коротко охарактеризуємо, що, на наше переконання, публічний інтерес стосується до загального блага або добробуту широкої громадськості загалом (у контексті публічного управління це може бути держава, громада, група осіб, які пов'язані спільними інтересами чи характеристиками), охоплюючи низку вимірів, включаючи політичні, економічні та етичні міркування. Ці аспекти взаємодіють і формують загальну концепцію суспільних інтересів.

Політичний вимір: публічний інтерес стосується політики, рішень і дій, які сприяють добробуту всього суспільства, держави та її громадян. Це передбачає забезпечення демократичних принципів, захист громадянських прав, сприяння політичній стабільності та підтримання чесної та справедливої системи управління. Публічний інтерес у цьому контексті включає прозорі та підзвітні державні установи, участь громадян у процесах прийняття рішень та захист демократичних цінностей та інститутів.

Економічний вимір: суспільні інтереси пов'язані з політикою та заходами, які підтримують сталий економічний розвиток, справедливий розподіл ресурсів і загальне процвітання суспільства. Це передбачає сприяння економічному зростанню, скорочення бідності та нерівності, забезпечення доступу до основних потреб і створення можливостей для соціальної мобільності. Публічний інтерес в економічній сфері включає чесну ринкову конкуренцію, захист прав споживачів, відповідальний бізнес-практику, надання суспільних благ і послуг, активну протидію корупційним проявам як чиннику, який гальмує економічний розвиток.

Етичний вимір: етичний вимір публічного інтересу стосується принципів, цінностей і моральних міркувань, які керують прийняттям рішень і діями на благо суспільства чи громаді загалом. Це передбачає дотримання етичних стандартів, просування соціальної справедливості, захист прав людини та врахування довгострокових наслідків політики та дій. Політичний інтерес в етичній сфері включає справедливість, рівність, стійкість навколишнього середовища (мається на увазі інституційна стійкість державних інституцій), повагу до різноманітності та захист вразливих верств населення.

Важливо зазначити, що перелічені виміри взаємопов'язані і часто впливають один на одного. Наприклад, політичні рішення можуть мати економічні наслідки, а етичні міркування можуть впливати на політичну та економічну політику. Збалансування цих вимірів має важливе значення для забезпечення добробуту та прогресу суспільства, а також для вирішення потенційних конфліктів інтересів, які можуть виникнути, а отже, впливають на формування культури доброчесної поведінки посадовців та населення загалом.

Висновки та перспективи подальших розвідок

На нашу думку, розбудова доброчесності в публічному управлінні є комплексним завданням, вирішення

якого вимагає поєднання цілої системи заходів, таких як: інституційне забезпечення заходів з розвитку доброчесності, інституційних систем стримувань і противаг, законодавчого регулювання, розробки етичних принципів та напрацювання практики їх щоденного впровадження, створення соціальної ситуації (звички) доброчесної поведінки, популяризація та просвітництво в цій сфері тощо. Це безперервний процес, для успішності якого однаково важливим є залучення окремих осіб, груп населення і суспільства. Для державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування важливо дотримуватися найвищих етичних стандартів, уникаючи ситуацій, які можуть поставити під загрозу їх чесність, і діяти в найкращих інтересах суспільства, якому вони служать.

Визначення публічного інтересу у повсякденній діяльності посадовців вимагає взаємодії з різними зацікавленими сторонами, зокрема, громадянами, організаціями громадянського суспільства, експертами, колегами-посадовцями, політиками тощо. Участь громадськості, інклюзивні процеси прийняття рішень та надійні механізми підзвітності сприяють більш повному розумінню публічних інтересів та їх ефективній реалізації. Розуміння публічного інтересу крізь призму політичного, економічного та етичного вимірів допоможе змінити в публічному управлінні підхід до доброчесності з ідеалістичного до функціонального у процесах запобігання корупції.

Перспективними напрямками подальших досліджень може бути дослідження міжнародних практик застосування доброчесності як інструменту запобігання корупції, особливостей формування культури доброчесності як частини функціоналу професійної діяльності різних категорій посадовців.

Список використаної літератури

1. Alain, Hoekstra, & Muel, Kaptein. (2021). The Integrity of Integrity Programs: Toward a Normative Framework, *Public Integrity*, 23(2), 129-141. <http://doi.org/10.1080/10999922.2020.1776077>

2. Alain, Hoekstra, Leo, Huberts, & André van Montfort. (2023). Content and Design of Integrity Systems: Evaluating Integrity Systems in Local Government, *Public Integrity*, 25(2), 137-149. <http://doi.org/10.1080/10999922.2021.2014204>
3. NAZK (2023). Офіс розбудови доброчесності. URL: <https://prosvita.nazk.gov.ua/>
4. OECD (2023). Recommendation of the Council on Public Integrity. OECD Legal Instruments. URL: <https://legalinstruments.oecd.org/en/instruments/OECD-LEGAL-0435>
5. Верховна Рада України (2001). Про службу в органах місцевого самоврядування, Закон України від 07.06.2001 № 2493-III зі змінами. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/2493-14#Text>
6. Верховна Рада України (2014). Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1700-18>
7. Верховна Рада України (2015). Про державну службу, Закон України від 10.12.2015 № 899-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#Text>
8. Верховна Рада України (2023). Про службу в органах місцевого самоврядування, Закон України реєстраційний номер 6504 від 05.01.2022 року) прийнятий 02.05.2023. URL: https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=73563
9. Галунько, В. В. (2010). Публічний інтерес в адміністративному праві. *Форум права*, 4, 178-182. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10gvvvar.pdf>
10. Калашник, Н. С. (2019). Тенденції змін антикорупційної політики. *Ефективність державного управління*, 61, 110-122. URL: <http://edu.lvivacademy.com/article/view/198504/199283>
11. Корчак, Н., & Пархоменко-Куцевіл, О. (2021). Доброчесність державного службовця: етичний та юридичний виміри. Конституційне та адміністративне право. КНЕУ. *Юридичний вісник*, 2(59), 78-84. <http://doi.org/10.18372/2307-9061.59.15598>
12. Сорокіна, Н. (2017). Доброчесність як необхідний морально-етичний складник діяльності публічного службовця. *Національний юридичний журнал: теорія і практика*, 39-42. URL: <http://jurnaluljuridic.in.ua/archive/2017/5/8.pdf>
13. Хомишин, І. (2021). Доброчесність як складова діяльності публічних посадових осіб у контексті боротьби з корупцією. *Вісник Національного університету "Львівська політехніка"*. Серія: "Юридичні науки", 4(32), 62-67. <http://doi.org/10.23939/law201.32.0622>

P. O. Kyrylenko

Donetsk Region State Administration, Kyiv, Ukraine

INTEGRITY IN PUBLIC ADMINISTRATION: FROM AN IDEAL TO CORRUPTION PREVENTION INSTRUMENT

Introduction. Today, the importance of forming virtuous behavior in its various aspects is generally recognized, its importance and necessity for overcoming corruption is emphasized. Various definitions of the concept of "honesty" given in the literature, framework documents, materials and practice of various projects, etc. have a common feature – the emphasis is on the moral quality of the actions of state authorities and their officials.

Materials and Methods. Analysis of legislative requirements as a regulatory lever (in the article we used content analysis, comparative analysis, inductive analysis), as well as forecasting methods to assess the possible consequences of certain practices of integrity formation. In order to reveal the essence of the phenomenon of integrity, we will also apply a systemic approach and a conflict approach (to demonstrate integrity as a confrontation between private and public interest in the behavior of employees).

Analysis of Literary Sources. The research information base consists of Laws of Ukraine, recommendations of international organizations; official information and results of analytical studies; research by scientists on issues of integrity of civil servants and local self-government officials, anti-corruption measures.

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. Despite some attention to issues of integrity in public service, the listed studies tend either to legal assessment or to ethical issues, respectively, the approach that reveals the ethical, legal and economic content of integrity as a tool for preventing corruption is still poorly developed in Ukraine.

Results. The integrity of public officials refers to the ethical standards and moral principles that they uphold in their positions of public trust. It encompasses their honesty, transparency, accountability, and adherence to ethical codes and laws. Maintaining the integrity of public officials is crucial for promoting trust, confidence, and legitimacy in government institutions and ensuring the proper functioning of a democratic society. Promoting the integrity of public officials requires a combination of legal frameworks, ethical guidelines, institutional checks and balances, and active public participation. It is an ongoing process that requires the commitment of both individuals and society as a whole to maintain high ethical standards in public service.

The conflict between public and private interests in the professional activity of a public servant refers to a situation where their personal or private interests clash or create a potential bias with their responsibilities and duties as a public official. It arises when a public servant's personal or financial interests could influence their decision-making or actions, compromising the impartiality and objectivity required in their role.

Key points to consider regarding conflicts of interest in the professional activity of a public servant are characterized: Definition of Conflict of Interest, Impartiality and Objectivity, Disclosure and Transparency, Legal and Ethical Frameworks, Management and Mitigation, Ethical Walls and Recusal (In certain cases, where conflicts cannot be fully avoided or managed, the establishment of "ethical walls" or "firewalls" can be implemented. These mechanisms segregate individuals or restrict access to sensitive information to prevent conflicts of interest from influencing decision-making processes), Accountability and Consequences.

It is important for public servants to uphold the highest ethical standards, avoid situations that may compromise their integrity, and act in the best interests of the public they serve. Effective management and mitigation of conflicts of interest contribute to transparency, accountability, and public trust in government institutions. Discussion. Public servants are expected to act in the best interests of the public and make decisions based on merit, fairness, and the public good. Conflicts of interest can undermine their ability to act impartially and may erode public trust in their decision-making processes. Many jurisdictions have laws and regulations in place to address conflicts of interest in public service. These frameworks establish standards of conduct, define prohibited activities, and outline mechanisms for disclosure, recusal, or divestment when conflicts arise. Public servants should familiarize themselves with these rules and comply with their obligations.

Conclusion. Understanding the public interest through the prism of political, economic and ethical dimensions will help to change the approach to integrity in public administration from idealistic to functional in the processes of corruption prevention.

Prospective areas of further research can be the study of international practices of applying integrity as a tool to prevent corruption, the peculiarities of the formation of a culture of integrity as part of the functionality of the professional activity of various categories of officials.

Keywords: public administration; government officials; local self-government officials; integrity, corruption; public interest; private interest; anti-corruption measures.